

Sygn. akt: III U 502/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 kwietnia 2014r. w O.

sprawy z odwołania M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 08.02.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 31.01.2013r. do 30.01.2015r.,
2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala,
3. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

M. D. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8.02.2013r., znak (...), odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania podniosła, że uznanie jej przez Komisję Lekarską ZUS za zdolną do pracy jest krzywdzące, bowiem jako osoba z niedosłuchem funkcjonuje jedynie dzięki aparaturze słuchowemu i procesorowi a koszty ich użycia i wymiany przerastają jej możliwości. Odwołująca wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu laryngologii i medycyny pracy.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że odwołująca nie została uznana za niezdolną do pracy zarówno przez Lekarza Orzecznika ZUS jak i Komisję Lekarską ZUS, a tym samym nie spełnia przesłanek do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 30.11.2012r. M. D. złożyła w ZUS wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i w związku z powyższym została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS. Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 31.12.2012r. uznał, że M. D. nie jest niezdolna do pracy. Ubezpieczona wniosła sprzeciw od tego orzeczenia i sprawa została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS. Także Komisja w orzeczeniu z dnia 30.01.2013r. uznała, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

W oparciu o powyższe ustalenia ZUS w dniu 08.02.2012r. wydał zaskarżoną decyzję w której odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu odwołanie od w/w decyzji ZUS jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle cytowanych wyżej przepisów należy uznać, że skuteczność odwołania M. D. uzależniona była od ustalenia, czy jest ona osobą niezdolną do pracy zarobkowej oraz czy niezdolność ta ma charakter okresowy lub trwały.

W celu ustalenia powyższych okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, laryngologii oraz medycyny pracy.

W opinii z dnia 17.06.2013r. biegli: neurolog T. P., otolaryngolog T. S. oraz biegła z zakresu medycyny pracy E. P., po przeprowadzeniu badania odwołującej oraz zapoznaniu się z jej dokumentacją medyczną rozpoznali u niej głęboki niedosłuch zmysłowo – nerwowy.

Zdaniem biegłych schorzenie to powoduje u M. D. częściową niezdolność do pracy, gdyż może mieć ona trudności z wykonywaniem pracy zgodnie z wykształceniem i posiadanymi kwalifikacjami.

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń, przy czym pełnomocnik ZUS oświadczył to wyraźnie w piśmie z dnia 12.08.2013r. (k. 37a.s.). Na rozprawie w dniu 25.09.2013r. pełnomocnik organu rentowego wniósł jedynie o uzupełnienie opinii biegłych przez wskazanie czasookresu niezdolności do pracy.

Ponieważ biegli w opinii nie wskazali, czy orzeczona częściowa niezdolność M. D. ma charakter okresowy, czy trwały, Sąd uwzględnił ten wniosek i zobowiązał biegłych do podania czasookresu trwania niezdolności do pracy odwołującej oraz wskazał, że we wnioskach końcowych opinii biegli napisali, iż zgadzają się z opinią ZUS o braku niezdolności do pracy, chociaż jednocześnie stwierdzają częściową niezdolność do pracy.

Biegli wykonując powyższe postanowienie sporządzili opinię uzupełniającą (k. 52a.s.). Wskazali w niej, że w opinii głównej nastąpiła omyłka pisarska, bowiem nie zgadzają się ze stanowiskiem ZUS o braku niezdolności do pracy oraz orzekają 2-letni okres trwania częściowej niezdolności do pracy odwołującej, tj. od stycznia 2013r. do stycznia 2015r.

Organ rentowy nie zgodził się z opinią uzupełniającą biegłych i wskazanym przez nich czasookresem częściowej niezdolności do pracy. W piśmie z dnia 26.02.2014r. wniósł o powołanie innego zespołu biegłych z zakresu laryngologii i medycyny pracy wskazując, iż biegli nie uwzględnili kwalifikacji odwołującej, przebiegu jej edukacji i pracy. Podniósł, że odwołująca mimo niedosłuchu ukończyła LO i technikum farmaceutyczne, przez 9 miesięcy pracowała w hurtowni farmaceutycznej a potem podejmowała różne prace, w tym pracownika ochrony a obecnie podjęła studia wyższe na kierunku zarządzanie.

Na rozprawie w dniu 09.04.2014r. Sąd na podstawie art. 217 § 3 kpc oddalił w/w wniosek organu rentowego uznając, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla oceny odwołania.

Sąd w całości podziela stanowisko i wnioski zawarte w opinii biegłych, zostały one bowiem wydane przez lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u odwołującej. Biegli określili schorzenia występujące u M. D. i wskazali ich stopień nasilenia a wydając opinię oparli się na bezpośrednim badaniu ubezpieczonej oraz zgromadzonej dokumentacji medycznej.

Z akt rentowych wynika, iż M. D. ukończyła LO i technikum farmaceutyczne a w przeszłości pracowała w (...) Sp. z o.o. w Ł. jako magazynier, w Zakładzie Pracy (...) w O. jako referent i operator obsługując komputer, w Stowarzyszeniu Niepełnosprawni dla (...) E.” w W. jako sprzedawca-kasjer a obecnie pracuje jako pracownik ochrony fizycznej.

W świetle w/w danych dotyczących kwalifikacji i rodzaju prac wykonywanych przez odwołującą Sąd nie podzielił stanowiska ZUS o braku podstaw do uznania częściowej niezdolności do pracy odwołującej. Sam fakt ukończenia szkoły średniej nie świadczy o zachowaniu zdolności do pracy. M. D. zdobyła zawód farmaceuty, ale nigdy nie pracowała w tym zawodzie, bowiem w hurtowni farmaceutycznej pracowała jako magazynier, co jednoznacznie wynika ze świadectwa pracy. Prace podejmowane przez odwołującą w tej hurtowni były to prace poniżej posiadanych przez nią kwalifikacji a wykonywanie takiej pracy nie oznacza zachowania zdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2000r. II UKN 59/00 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.01.2004r. II UK 167/03). M. D. pracowała nadto w Zakładzie Pracy (...) w O. a zatrudnienie w zakładzie pracy chronionej nie oznacza zachowania zdolności do pracy, bowiem dotyczy zatrudnienia na stanowisku odpowiednio przystosowanym do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.12.2000r. II UKN 134/00, OSNP 2002/15/369).

Poza sporem jest fakt istnienia u odwołującej schorzenia narządu słuchu w postaci obustronnego głębokiego niedosłuchu zmysłowo – nerwowego. Schorzenie to – z uwagi na jego charakter, pozbawia M. D. możliwości normalnego i sprawnego kontaktu z otoczeniem, gdyż jedynie przy użyciu sprawnej aparatury słuchowej jest w stanie sprawnie komunikować się z otoczeniem. Jednocześnie z badania przedmiotowego biegłych wynika, że odwołująca nie słyszy wypowiedzi innych osób, lecz czyta z ust. Konieczność komunikacji z innymi osobami jako pracownik ochrony (zawód obecnie wykonywany) lub jako pracownik farmacji (zawód wyuczony) jest czynnikiem niezbędnym do prawidłowego wykonywania pracy. W tej sytuacji sama okoliczność faktycznego wykonywania przez odwołującą pracy jako pracownika ochrony nie czyni jej zdolną do pracy.

Sąd decydując o niedopuszczeniu dowodu z kolejnej opinii biegłych miał na uwadze również fakt, że organ rentowy w piśmie z dnia 12.08.2013r. nie kwestionował opinii głównej biegłych, w której uznali oni M. D. za częściowo niezdolną do pracy. Zastrzeżenia zostały wniesione dopiero do opinii uzupełniającej, w której biegli jedynie określali czasookres trwania niezdolności.

Sama odwołująca nie kwestionowała zaś ustalonej przez biegłych daty początkowej niezdolności i jej czasookresu, Sąd uznał więc, że domaga się przyznania renty zgodnie z opinią biegłych. Ponieważ wskazana przez biegłych data początkowa przypada przed wydaniem zaskarżonej decyzji, Sąd uznał, iż w sprawie można wydać orzeczenie merytoryczne.

Mając na uwadze całokształt w/w okoliczności i rozważań Sąd uznał, iż M. D. jest częściowo niezdolna do pracy zarobkowej. Odwołująca spełnia także pozostałe przesłanki wymagane do przyznania prawa do renty, bowiem jej

niezdolność do pracy powstała w okresie zatrudnienia a w okresie ostatniego 10-lecia przed powstaniem niezdolności do pracy posiada wymagany okres 4-letni okres składkowy i nieskładkowy (jej niezdolność powstała w wieku powyżej 25 lat).

Z tych względów Sąd na mocy art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na wskazany przez biegłych okres 2 lat, tj. od 31.01.2013r. do 31.01.2015r.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej się prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Sąd miał na uwadze, że odwołująca została uznana za niezdolną do pracy dopiero od stycznia 2013r.

Reasumując w/w rozważania należy uznać, iż organowi rentowemu nie można przypisać odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.